

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 5. septembra 2024*

„Pritožba – Državne pomoči – Pritožba v zvezi z državno pomočjo, ki je nogometnemu klubu omogočila, da zaposli igralca, ki je bil dotlej zaposlen pri drugem klubu – Pritožba, ki jo je vložil eden od *socios* zadnjenavedenega kluba, ustanovljenega kot nepridobitno združenje – Sklep Evropske komisije o ugotovitvi neobstoja statusa ‚zainteresirane stranke‘, ki ima pravico vložiti pritožbo – Uredba (EU) 2015/1589 – Člen 1(h) – Pojma ‚zainteresirana stranka‘ in ‚oseba, na katere interese bi lahko dodelitev pomoči vplivala“

V zadevi C-224/23 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča Evropske unije, vložene 11. aprila 2023,

Penya Barça Lyon: Plus que des supporters (PBL) s sedežem v Bronu (Francija),

Issam Abdelmouine, stanujoč v Parizu (Francija),

ki ju zastopa J. Branco, avocat,

pritožnika,

druga stranka v postopku je:

Evropska komisija, ki jo zastopata C.-M. Carrega in B. Stromsky, agenta,

tožena stranka v postopku na prvi stopnji,

SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi A. Prechal, predsednica senata, F. Biltgen, N. Wahl, J. Passer (poročevalec), sodniki, in M. L. Arastey Sahún, sodnica,

generalna pravobranilka: T. Čapeta,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 21. marca 2024

* Jezik postopka: francoščina.

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Penya Barça Lyon: Plus que des supporters (PBL) in Issam Abdelmouine s pritožbo predlagata razveljavitev sodbe Splošnega sodišča Evropske unije z dne 8. februarja 2023, PBL in WA/Komisija (T-538/21, v nadaljevanju: izpodbijana sodba, EU:T:2023:53), s katero je to zavrnilo njuno tožbo za razglasitev ničnosti sklepa Komisije COMP/C.4/AH/mdr 2021(092342) z dne 1. septembra 2021 o statusu pritožbe, ki je bila vložena v zvezi z domnevno državno pomočjo, ki naj bi bila dodeljena nogometnemu klubu Paris Saint-Germain (SA.64489).

Pravni okvir

- 2 V uvodnih izjavah 32 in 33 Uredbe Sveta (EU) 2015/1589 z dne 13. julija 2015 o določitvi podrobnih pravil za uporabo člena 108 [PDEU] (UL 2015, L 248, str. 9, in popravek v UL 2017, L 186, str. 17) je navedeno:

„(32) Pritožbe so poglavitni vir informacij za odkrivanje kršitev pravil Unije glede državnih pomoči. Za izboljšanje kakovosti pritožb, predloženih Komisiji, in hkrati za preglednost in pravno varnost je primerno, da se določijo pogoji, ki bi jih pritožba morala izpolnjevati, da bi Komisija lahko pridobila podatke o domnevno nezakoniti pomoči in začela predhodni pregled. Sporočila, ki ne izpolnjujejo teh pogojev, bi morala biti obravnavana kot splošni tržni podatki in zaradi njih se ne bi smele nujno začeti preiskave po uradni dolžnosti.

(33) Od pritožnikov bi se moralo zahtevati, da dokažejo, da so zainteresirane stranke v smislu člena 108(2) PDEU in člena 1(h) te Uredbe. Od njih bi se moralo zahtevati tudi, da predložijo določeno količino podatkov v obliki, za katero bi morala biti Komisija pooblaščenca, da jo določi v izvedbenem predpisu. Naveden izvedbeni predpis bi moral upoštevati, da zahteve glede načina vložitve pritožbe ne bi smele obremenjevati zainteresiranih strank, tako da ne bi odvrčale morebitnih pritožnikov.“

- 3 Člen 1(h) Uredbe 2015/1589 določa, da v tej uredbi „zainteresirana stranka“ pomeni „katero koli državo članico in katero koli osebo, podjetje ali združenje podjetij, na katerih interese bi lahko dodelitev pomoči vplivala, predvsem upravičenca pomoči, konkurenčna podjetja in poklicna združenja“.

- 4 Člen 12 navedene uredbe, naslovljen „Preučitev, zahteva po podatkih in odredba o predložitvi podatkov“, v odstavku 1 določa:

„Brez poseganja v člen 24 lahko Komisija na lastno pobudo preuči podatke o domnevno nezakoniti pomoči iz katerega koli vira.

Komisija brez nepotrebnega odlašanja preuči vse pritožbe, ki jih predložijo zainteresirane stranke v skladu s členom 24(2), in zagotovi, da je zadevna država članica popolnoma in redno obveščena o napredku in izidu preučitve.“

5 Člen 24 iste uredbe, naslovljen „Pravice zainteresiranih strank“, določa:

„1. Vsaka zainteresirana stranka lahko po sklepu Komisije o začetku formalnega postopka preiskave predloži pripombe [...]. Vsaka zainteresirana stranka, ki je takšne pripombe predložila, in vsak upravičenec individualne pomoči prejme izvod sklepa, ki ga sprejme Komisija [...].

2. Vsaka zainteresirana stranka lahko z vložitvijo pritožbe Komisijo obvesti o kakršni koli domnevni nezakoniti pomoči ali o kakršni koli domnevni zlorabi pomoči. V ta namen zainteresirana stranka ustrezno izpolni obrazec [...] ter predloži vse obvezne podatke, ki se z njim zahtevajo.

[...]“

Dejansko stanje

- 6 Dejansko stanje spora, kot ga je Splošno sodišče predstavilo v izpodbijani sodbi, je mogoče povzeti tako.
- 7 PBL je združenje, katerega cilj je „srečevanje navijačev“ kluba Fútbol Club Barcelona (v nadaljevanju: FCB), ki je poklicni nogometni klub s sedežem v Barceloni (Španija) in je ustanovljen kot nepridobitno združenje.
- 8 I. Abdelmouine je član združenja PBL. Od 3. marca 2020 ima tudi status *socio* (prispevajoči član) FCB.
- 9 Lionel Messi, nogometaš, ki dela za FCB, je 8. avgusta 2021 napovedal svoj odhod iz tega kluba in zaposlitev v Paris Saint-Germain Football Club (PSG), ki je poklicni nogometni klub s sedežem v Parizu (Francija).
- 10 I. Abdelmouine je istega dne pri Komisiji vložil pritožbo, v kateri je, na eni strani, to institucijo obvestil o obstoju domnevne pomoči, ki naj bi PSG omogočila, da je zaposlil L. Messija, in, na drugi strani, od nje zahteval, naj sprejme ukrepe na podlagi člena 116 PDEU.
- 11 Komisija je 1. septembra 2021 I. Abdelmouinu poslala dopis, v katerem je v bistvu navedla, da ga ni mogoče opredeliti kot „zainteresirano stranko“ v smislu člena 1(h) Uredbe 2015/1589 in da posledično informacij, ki jih je predložil o domnevni pomoči, dodeljeni PSG, ni mogoče šteti za pritožbo na podlagi člena 24(2) te uredbe.

Tožba pred Splošnim sodiščem in izpodbijana sodba

- 12 Združenje PBL in I. Abdelmouine sta 24. septembra 2021 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila tožbo, s katero sta predlagala, na eni strani, razglasitev ničnosti odločitve iz tega dopisa, da se I. Abdelmouine ne šteje za zainteresirano stranko, ki ima pravico vložiti pritožbo pri Komisiji v smislu Uredbe 2015/1589 (v nadaljevanju: sporni sklep), in, na drugi strani, izdajo odredb.
- 13 Na dan obravnave, ki je potekala 18. oktobra 2022, sta pritožnika v sodnem tajništvu Splošnega sodišča poleg tega predložila sklop dokazov na podlagi člena 85(3) Poslovnika navedenega sodišča.

- 14 Splošno sodišče je v točkah od 9 do 13 izpodbijane sodbe zavrnilo drugi del tožbenih predlogov pritožnikov za izdajo odredb, ker ni bilo pristojno za izdajo takih odredb.
- 15 Splošno sodišče je v zvezi s prvim delom tožbenih predlogov pritožnikov za razglasitev ničnosti spornega sklepa v točkah od 14 do 18 izpodbijane sodbe ocenilo, da ga je treba kot delno nedopustnega zavreči v delu, v katerem se nanaša na to, da Komisija v spornem sklepu ni upoštevala združenja PBL. V zvezi s tem je Splošno sodišče štelo, da ni bilo dokazano, da se je združenje PBL pridružilo pritožbi, ki jo je vložil I. Abdelmouine in ki je bila predmet tega sklepa, tako da je bilo treba zadnjenavedenega šteti za edinega pritožnika. Zato je bil ta del tožbenih predlogov vsebinsko preučen le v delu, v katerem se je nanašal na obravnavo pritožbe, ki jo je tako vložil I. Abdelmouine kot *socio* kluba FCB.
- 16 Kar zadeva vsebino, je Splošno sodišče v točkah 19 in 20 izpodbijane sodbe ugotovilo, da sta pritožnika v utemeljitev navedenega dela tožbenih predlogov navedla en sam tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev člena 1(h) Uredbe 2015/1589 in ima dva dela.
- 17 Splošno sodišče je v zvezi s prvim delom, ki se nanaša na napačno pravno opredelitev dejstev, v točkah od 22 do 47 izpodbijane sodbe v bistvu štelo, da nekateri od različnih interesov, ki sta jih pritožnika navedla, da bi dokazala, da bi moral biti I. Abdelmouine kot *socio* kluba FCB opredeljen kot „zainteresirana stranka“ v smislu člena 1(h) Uredbe 2015/1589, niso bili dokazani, drugi pa so bili „popolnoma splošni ali posredni“. Iz teh razlogov je navedeno sodišče ugotovilo, da I. Abdelmouina ni mogoče šteti za tako „zainteresirano stranko“.
- 18 Splošno sodišče je drugi del, ki se nanaša na napačno presojo dejstev, v točkah od 48 do 53 izpodbijane sodbe zavrnilo z obrazložitvijo, da je brezpredmeten, potem ko je v bistvu navedlo, da se nanaša na zgolj ilustrativni in torej akcesorni vidik obrazložitve, na katero se je Komisija v izpodbijanem sklepu oprla pri odločanju o statusu pritožbe, ki jo je vložil I. Abdelmouine.
- 19 Poleg tega je Splošno sodišče v točkah od 54 do 57 izpodbijane sodbe ocenilo, da se ni treba izreči o dopustnosti dokazov, ki sta mu jih pritožnika predložila na dan obravnave, saj ti dokazi nikakor niso bili upoštevni za presojo, med drugim, dopustnosti in utemeljenosti njune tožbe.
- 20 Ob upoštevanju vseh teh razlogov je Splošno sodišče tožbo zavrnilo.

Predlogi strank v pritožbenem postopku

- 21 Pritožnika Sodišču predlagata, naj:
 - izpodbijano sodbo razveljavi in v bistvu
 - ugotovi njunim predlogom, predstavljenim na prvi stopnji.
- 22 Komisija Sodišču predlaga, naj:
 - pritožbo zavrne in
 - pritožnikoma naloži plačilo stroškov.

Pritožba

- 23 Pritožnika v utemeljitev pritožbe v bistvu navajata šest pritožbenih razlogov.

Prvi pritožbeni razlog

Trditve strank

- 24 Pritožnika s prvim pritožbenim razlogom, ki se nanaša na točke od 14 do 18 izpodbijane sodbe in ki ima v bistvu dva dela, izpodbijata to, da je Splošno sodišče njun prvi del tožbenih predlogov za razglasitev ničnosti spornega sklepa zavrlo kot delno nedopusten.
- 25 S prvim delom tega pritožbenega razloga v bistvu trdita, da je v nasprotju s tem, kar je Splošno sodišče ocenilo v zadevnih točkah, iz dokazov, ki sta jih navedenemu sodišču predložila na dan obravnave, zadostno razvidno, da se je združenje PBL pridružilo pritožbi, ki jo je vložil I. Abdelmouine, in da je Komisija za to vedela, ko je sprejela sporni sklep.
- 26 Z drugim delom navedenega pritožbenega razloga trdita, da Splošno sodišče nikakor ni upoštevalo svoje sodne prakse, v skladu s katero je treba, če ničnostno tožbo vloži več oseb, šteti, da ugotovitev, da ima ena od teh oseb procesno upravičenje, zadostuje za dopustnost te tožbe v celoti, zaradi česar preizkus procesnega upravičenja drugih zadevnih oseb torej ni potreben. Po mnenju pritožnikov bi namreč moralo navedeno sodišče glede na to sodno prakso razsoditi, da je njun prvi del tožbenih predlogov v celoti dopusten.
- 27 Komisija izpodbija dopustnost prvega dela pritožbenega razloga in utemeljenost njegovega drugega dela.

Presoja Sodišča

- 28 V zvezi s prvim delom tega pritožbenega razloga je treba opozoriti, da iz ustaljene sodne prakse izhaja, na eni strani, da je Splošno sodišče edino pristojno za ugotavljanje in presojo upoštevni dejstev in za presojo dokazov, ki so mu predloženi. Presoja teh dejstev in teh dokazov, razen v primeru njihovega izkrivljanja, torej ne pomeni pravnega vprašanja, ki bi kot tako lahko bilo predmet nadzora Sodišča v okviru pritožbe. Razen trditve, ki se nanaša na izkrivljanje, je treba vse trditve, s katerimi se v takem okviru izpodbija ta presoja, zavreči kot nedopustne (glej v tem smislu sodbo z dne 21. septembra 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products in drugi/Komisija, C-478/21 P, EU:C:2023:685, točki 157 in 158 ter navedena sodna praksa).
- 29 Na drugi strani, kadar stranka trdi, da je Splošno sodišče izkrivilo dokaze, mora v skladu s členom 256 PDEU, členom 58, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije in členom 168(1)(d) Poslovnika Sodišča podrobno navesti dokaze, ki naj bi jih navedeno sodišče izkrivilo, in dokazati napake, ki naj bi povzročile, da je Splošno sodišče izkrivilo dokaze. Poleg tega mora biti navedeno izkrivljanje očitno razvidno iz listin v spisu, ne da bi bilo treba na novo presojati dejstva in dokaze (sodba z dne 21. septembra 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products in drugi/Komisija, C-478/21 P, EU:C:2023:685, točka 219 in navedena sodna praksa).

- 30 V obravnavani zadevi iz tega sledi, da ni dopustno, da pritožnika, ki ne zatrjujeta in nista dokazala, da so bila dejstva v zvezi s tem izkrivljena, v okviru te pritožbe izpodbijata presojo Splošnega sodišča, v skladu s katero v bistvu ni bilo dokazano, da se je združenje PBL pridružilo pritožbi, ki jo je pri Komisiji vložil I. Abdelmouine in ki je bila predmet spornega sklepa.
- 31 Poleg tega na podlagi trditev, ki sta jih pritožnika predložila Sodišču, ni mogoče niti identificirati, še manj pa očitno dokazati – pod pogoji, na katere je bilo opozorjeno v točki 29 te sodbe – da je Splošno sodišče izkrivilo dokaze, ki so bili navedenemu sodišču predloženi na dan obravnave, pri čemer se tako izkrivljanje poleg tega formalno ne zatrjuje. Edini podrobni dokaz, na katerega se v zvezi s tem sklicujeta pritožnika, je namreč elektronsko sporočilo Komisije, v katerem v nasprotju s tem, kar zatrjujeta, ni navedeno, da je ta institucija prejela pritožbo združenja PBL, ampak – ravno nasprotno – da navedena institucija s tako pritožbo ne razpolaga. V preostalem pritožnika zgolj navajata peremptorne, splošne ali nezadostno utemeljene trditve.
- 32 V zvezi z drugim delom tega pritožbenega razloga je treba ugotoviti, da pritožnika Splošnemu sodišču ne moreta utemeljeno očitati, da ni upoštevalo svoje sodne prakse, v skladu s katero je treba v primeru, da ničnostno tožbo vloži več oseb, šteti, da ugotovitev, da ima ena od teh oseb procesno upravičenje, zadostuje za dopustnost te tožbe v celoti, zaradi česar preizkus procesnega upravičenja drugih zadevnih oseb ni potreben.
- 33 Splošno sodišče se namreč v točkah od 14 do 18 izpodbijane sodbe ni izreklo o procesnem upravičenju združenja PBL, ampak o dopustnosti prvega dela tožbenih predlogov pritožnikov za razglasitev ničnosti spornega sklepa. V zvezi s tem je Splošno sodišče ocenilo, da je bil ta del tožbenih predlogov dopusten le v delu, v katerem se je z njim izpodbijala vsebina tega sklepa, s katerim se je Komisija izrekla o pritožbi, ki jo je vložil I. Abdelmouine. V skladu s tem je navedeno sodišče iz razlogov, na katere je bilo opozorjeno v točkah 15, 30 in 31 te sodbe, navedeni del tožbenih predlogov zavrglo kot nedopusten v delu, v katerem se z njim v bistvu graja to, da v spornem sklepu ni bila upoštevana zatrjevana okoliščina, da se je združenje PBL pridružilo pritožbi, ki jo je vložil I. Abdelmouine.
- 34 V tem kontekstu pa je sodna praksa, na katero se pritožnika sklicujeta, glede na svoj predmet in obseg povsem neupoštevna.
- 35 Zato je treba prvi pritožbeni razlog zavreči kot delno nedopusten in zavrni kot delno neutemeljen.

Drugi pritožbeni razlog

Trditve strank

- 36 Pritožnika z drugim pritožbenim razlogom v bistvu trdita, da Splošno sodišče ni izpolnilo svojih obveznosti, ker v izpodbijani sodbi ni odgovorilo na enega od dveh tožbenih razlogov iz njune tožbe, ki se je nanašal na kršitev člena 116 PDEU.
- 37 Komisija prereka utemeljenost teh trditev.

Presoja Sodišča

- 38 Kot izhaja iz točk od 9 do 13 izpodbijane sodbe, je Splošno sodišče ugotovilo, da ni pristojno za odločanje o drugem delu tožbenih predlogov pritožnikov, s katerim sta predlagala, naj se Komisiji odredi izvajanje pooblastil, ki jih ima ta institucija zlasti na podlagi člena 116 PDEU.
- 39 Ta ugotovitev nepristojnosti, ki se s pritožbo ne izpodbija in s katero poleg tega iz razlogov, ki jih je Splošno sodišče navedlo v izpodbijani sodbi, pravo ni bilo napačno uporabljeno, pa je nasprotovala temu, da bi navedeno sodišče kakor koli preučilo dopustnost ali utemeljenost vsakršnega tožbenega razloga, ki sta ga pritožnika lahko navedla v podporo zadevnemu delu tožbenih predlogov. Navedena ugotovitev torej implicitno, vendar nujno utemeljuje, da navedeno sodišče v izpodbijani sodbi ni odgovorilo na trditve v zvezi s kršitvijo člena 116 PDEU, za katere pritožnika trdita, da sta mu jih predložila.
- 40 Zato drugi pritožbeni razlog ni utemeljen.

Tretji pritožbeni razlog

Trditve strank

- 41 Pritožnika s tretjim pritožbenim razlogom, ki se nanaša na točke od 22 do 47 izpodbijane sodbe, grajata to, da je Splošno sodišče zavrnilo prvi del njunega tožbenega razloga za razglasitev ničnosti, ki se nanaša na kršitev člena 1(h) Uredbe 2015/1589.
- 42 Na prvem mestu, trdita, da je v skladu s sodno prakso Sodišča pojem „zainteresirana stranka“, na katerega se ta določba nanaša, opredeljen široko, saj napotuje na nedoločeno skupino oseb, ki vključuje vse osebe, katerih interesi bi lahko bili prizadeti z dodelitvijo pomoči tako, da lahko ta pomoč konkretno vpliva na njihov položaj.
- 43 Na drugem mestu, v obravnavani zadevi pritožnika najprej ugotavljata, da je domnevna pomoč, ki je bila izpodbijana s pritožbo, ki je predmet spornega sklepa, po njunem mnenju pomoč, ki je koristila klubu PSG, ki je poklicni nogometni klub s sedežem v Franciji, in ki je škodovala klubu FCB, konkurenčnemu nogometnemu klubu s sedežem v Španiji.
- 44 Dalje, trdita, da je ta pomoč že imela – vsekakor pa obstaja tveganje, da bo imela – konkreten negativen vpliv na gospodarski, finančni in pravni položaj ne samo FCB, ampak glede na strukturo nepridobitnega združenja in njegovih zelo posebnih dejavnosti tudi na položaj *socios*, ki so njegovi lastniki in demokratično nadzorujejo njeno upravljanje, odločitve in dejavnosti.
- 45 Nazadnje, pritožnika v bistvu trdita, da sta tako pred Komisijo kot pred Splošnim sodiščem jasno, natančno in utemeljeno navedla različne razloge, iz katerih bi bilo treba šteti, da je bil I. Abdelmouine kot *socio* kluba FCB ter glede na pravice, pooblastila in obveznosti, ki so posebej povezane s tem statusom, kot so določene v statutu FCB, oseba, na katere moralne, premoženjske in gospodarske interese ter konkreten položaj je lahko vplivala dodelitev pomoči, navedene v njegovi pritožbi.
- 46 Na tretjem in zadnjem mestu, pritožnika v bistvu trdita, da je Splošno sodišče pri razlogovanju, na podlagi katerega je ugotovilo, da je Komisija I. Abdelmouinu upravičeno zavrnila status „zainteresirane stranke“, večkrat napačno uporabilo pravo.

- 47 Prvič, Splošno sodišče naj bi pojem „zainteresirana stranka“ razlagalo neupravičeno ozko, ker je na podlagi svoje prejšnje sodne prakse izključilo, da bi lahko ne samo „splošni“, ampak tudi „posredni“ interesi zadostovali za ugotovitev, da je oseba, ki se nanje sklicuje, „zainteresirana stranka“.
- 48 Drugič, Splošno sodišče naj bi na podlagi tega neupravičeno ozkega koncepta storilo napake pri pravni opredelitvi dejanskega stanja in pri presoji, ker je ugotovilo, da so bili različni interesi, ki sta jih pritožnika navedla, da bi dokazala status „zainteresirane stranke“ I. Abdelmouina, deloma nezadostno podprti, v preostalem pa „popolnoma splošni ali posredni“.
- 49 Komisija v odgovor trdi, na prvem mestu, da je treba sodno prakso Sodišča – tako kot sodno prakso Splošnega sodišča – razumeti tako, da ni dovolj sklicevati se na „povsem splošne ali posredne“ interese, da bi se lahko štela za „zainteresirano stranko“.
- 50 Na drugem mestu, pritožnika naj bi v veliki meri zgolj ponavljala trditve, ki sta jih navedla pred Splošnim sodiščem, in izpodbijala presojo navedenega sodišča, ne da bi se sklicevala na obstoj kakršnega koli izkrivljanja. V tem pogledu naj bi bil njun pritožbeni razlog nedopusten.
- 51 Na tretjem in zadnjem mestu, na podlagi nobene od trditev pritožnikov naj ne bi bilo mogoče šteti, da je Splošno sodišče napačno pravno opredelilo dejansko stanje. Nasprotno, glede na upoštevno sodno prakso Sodišča in Splošnega sodišča naj bi bilo treba ugotoviti, da je Splošno sodišče v izpodbijani sodbi pravilno ugotovilo, da sporni sklep ob upoštevanju trditev in dokazov, ki sta mu jih pritožnika predložila, v delu, v katerem z njim I. Abdelmouinu ni bil priznan status „zainteresirane stranke“, ni bil nezakonit.

Presoja Sodišča

- 52 Pritožnika s tretjim pritožbenim razlogom Splošnemu sodišču očitata, da je pri nadzoru zakonitosti spornega sklepa napačno uporabilo pravo v delu, v katerem Komisija v tem sklepu I. Abdelmouinu ni priznala statusa „zainteresirane stranke“ v smislu člena 1(h) Uredbe 2015/1589. Navedeno sodišče naj bi v bistvu, na eni strani, opravilo ta nadzor glede na pravno napačno razlago tega pojma. Na tej podlagi naj bi navedeno sodišče, na drugi strani, storilo napake pri pravni opredelitvi in presoji dejanskega stanja, ker je razsodilo, da je Komisija pravilno ugotovila, da I. Abdelmouine ni dokazal razlogov, iz katerih bi ga bilo treba šteti za tako zainteresirano stranko.
- 53 V zvezi s tem je treba, na prvem mestu, najprej opozoriti, da je v členu 1(h) Uredbe 2015/1589, s katero je kodificirana sodna praksa Sodišča glede pojma „zadevna stranka“ iz člena 108(2) PDEU, natančneje določeno, da pojem „zainteresirana stranka“ vključuje „katero koli državo članico in katero koli osebo, podjetje ali združenje podjetij, na katerih interese bi lahko dodelitev pomoči vplivala, predvsem upravičenca pomoči, konkurenčna podjetja in poklicna združenja“ (sodba z dne 31. januarja 2023, Komisija/Braesch in drugi, C-284/21 P, EU:C:2023:58, točka 58 in navedena sodna praksa).
- 54 Dalje, kot izhaja iz člena 24 navedene uredbe, status „zainteresirane stranke“ osebi, ki ji je ta status priznan, omogoča, da uveljavlja nekatere procesne pravice, med katerimi je pravica do vložitve pritožbe, da bi Komisijo obvestila o kakršni koli domnevni nezakoniti pomoči ali o kakršni koli domnevni zlorabi pomoči, pravica do predložitve pripomb po sklepu Komisije o začetku formalnega postopka preiskave in – v primeru, da je ta oseba predložila take pripombe – pravica, da prejme izvod sklepa, ki ga sprejme Komisija ob koncu postopka.

- 55 V povezavi s tem člen 12(1), drugi pododstavek, iste uredbe Komisiji nalaga zlasti obveznost, da brez nepotrebnega odlašanja preuči vse pritožbe, ki jih predložijo zainteresirane stranke v skladu s členom 24(2) te uredbe.
- 56 Nazadnje, izvajanje določb, ki določajo te pravice oziroma to obveznost, predpostavlja, kot je razvidno iz uvodne izjave 33 Uredbe 2015/1589, ob upoštevanju katere je treba razumeti te določbe, da je oseba, ki je pri Komisiji vložila pritožbo, v tej pritožbi izkazala, da je zainteresirana stranka v smislu člena 1(h) te uredbe.
- 57 Na drugem mestu, iz jasnega besedila člena 1(h) Uredbe 2015/1589 izhaja, da ta pojem „zainteresirana stranka“ ne zajema le držav članic, upravičenca ali upravičencev do domnevne pomoči, ki se izpodbija s pritožbo, podjetij, ki so konkurenti tega ali teh upravičencev, in zainteresiranih poklicnih združenj. Poleg teh določenih kategorij pravnih ali fizičnih oseb navedeni pojem namreč vključuje tudi vse druge osebe, na interese katerih bi dodelitev te pomoči lahko vplivala.
- 58 V tem smislu se pojem „zainteresirana stranka“ – kot izhaja iz sodne prakse Sodišča – nanaša na nedoločeno število naslovnikov, ki lahko vključuje vsakogar, ki trdi, da dodelitev domnevne pomoči lahko vpliva na njegove interese (sodbi z dne 14. novembra 1984, Intermills/Komisija, 323/82, EU:C:1984:345, točka 16, in z dne 31. januarja 2023, Komisija/Braesch in drugi, C-284/21 P, EU:C:2023:58, točki 59 in 60), vendar pod pogojem, da ta oseba pravno zadostno dokaže, da so izpolnjene zahteve za to, da se šteje za „zainteresirano stranko“, in zlasti, da bi lahko ta domnevna pomoč konkretno vplivala na njen položaj (glej v tem smislu sodbo z dne 31. januarja 2023, Komisija/Braesch in drugi, C-284/21 P, EU:C:2023:58, točka 60 in navedena sodna praksa).
- 59 V ta namen mora oseba, ki se v danem primeru sklicuje na status „zainteresirane stranke“, pravno zadostno dokazati, prvič, da lahko dodelitev domnevne pomoči kot taka dejansko vpliva na njene interese, pri čemer je izključeno vsakršno drugo ravnanje ali ukrep, zlasti vsakršen pravno ločen ukrep, ki ga je morda sprejela država članica, ki je dodelila to pomoč, tudi če bi bil tak ukrep v dejanskem smislu povezan z navedeno pomočjo. Le v primeru, da so nekatera od podrobnih pravil izvajanja take pomoči tako neločljivo povezana s predmetom te pomoči, da jih ni mogoče presojati ločeno, se je mogoče na ta neločljiva podrobna pravila izvajanja sklicevati, da se dokaže status „zainteresirane stranke“ zadevne osebe (glej v tem smislu sodbo z dne 31. januarja 2023, Komisija/Braesch in drugi, C-284/21 P, EU:C:2023:58, točke 81, od 97 do 99, 103 in 106 ter navedena sodna praksa, ter sklep z dne 14. decembra 2023, CAPA in drugi/Komisija, C-742/21 P, EU:C:2023:1000, točke 40, 79, 93 in 95).
- 60 Drugič, ta oseba mora pravno zadostno dokazati, da lahko dodelitev domnevne pomoči vpliva prav na „njene“ interese, torej interese, ki so njeni osebni interesi (glej v tem smislu sodbi z dne 24. maja 2011, Komisija/Kronoply in Kronotex, C-83/09 P, EU:C:2011:341, točka 64, in z dne 31. januarja 2023, Komisija/Braesch in drugi, C-284/21 P, EU:C:2023:58, točka 60).
- 61 Vendar ta zahteva ne izključuje možnosti, da se nekatere vrste pravnih oseb, kot so te, ki so ustanovljene v obliki sindikatov ali združenj, sklicujejo na kategorične ali celo splošne interese, kot je spodbujanje ali zaščita interesov članov sindikata delavcev v okviru kolektivnih pogajanj ali splošni interes, da se športna infrastruktura upravlja v gospodarskih razmerah, ki tako amaterskim kot poklicnim športnikom zagotavljajo dostop do njih, če taki interesi spadajo v poslovno dejavnost teh pravnih oseb in se torej prekrivajo z njihovim osebnim interesom (glej v tem smislu

sodbi z dne 9. julija 2009, 3F/Komisija, C-319/07 P, EU:C:2009:435, točke 33, 45, 46, 52, od 57 do 59, 65 in 104, ter z dne 2. septembra 2021, Ja zum Nürburgring/Komisija, C-647/19 P, EU:C:2021:666, točke 59, 64, 66 in 67).

- 62 Tretjič, kot je generalna pravobranilka navedla v točkah 72 in 74 sklepnih predlogov, mora zadevna oseba pravno zadostno dokazati, da dodelitev domnevne pomoči konkretno vpliva, ali bi vsaj lahko konkretno vplivala, na njene interese (sodbi z dne 7. aprila 2022, Solar Ileias Bompaina/Komisija, C-429/20 P, EU:C:2022:282, točka 35, in z dne 31. januarja 2023, Komisija/Braesch in drugi, C-284/21 P, EU:C:2023:58, točka 60), in sicer s tem, da izkaže tako ta dejanski ali potencialni vpliv kot tudi vzročno zvezo med tem vplivom in dodelitvijo zadevne pomoči (glej v tem smislu sodbo z dne 7. aprila 2022, Solar Ileias Bompaina/Komisija, C-429/20 P, EU:C:2022:282, točka 43).
- 63 Na tretjem mestu, v obravnavani zadevi je treba opozoriti, da je Splošno sodišče v točkah od 22 do 47 izpodbijane sodbe v bistvu razsodilo, da je Komisija v spornem sklepu pravilno menila, da nekateri od različnih interesov, na katere se sklicujeta pritožnika, da bi dokazala, da je treba I. Abdelmouina kot *socia* kluba FCB šteti za „zainteresirano stranko“ v zvezi z domnevno pomočjo, na katero se nanaša njegova pritožba, niso bili izkazani, drugi pa so bili „popolnoma splošni ali posredni“.
- 64 Ta ugotovitev Splošnega sodišča temelji na štirih vrstah razlogov. Navedeno sodišče je namreč v točkah od 29 do 31 izpodbijane sodbe v odgovor na prvo trditev pritožnikov ocenilo, da z dokazi, ki sta jih ta predložila, ni mogoče dokazati, da bi bil lahko *socio* kluba FCB, kot je I. Abdelmouine, finančno odgovoren v primeru izgub tega kluba in da bi iz tega naslova imel neposreden premoženjski interes za ohranitev finančnega položaja zadnjenavedenega. Navedeno sodišče je v točkah od 32 do 34 te sodbe v odgovor na drugo trditev pritožnikov ugotovilo, da se fizična oseba, kot je I. Abdelmouine, ne more veljavno sklicevati na splošni interes za zaščito športa, kot je nogomet, in njegovih vrednot, da bi dokazala, da je „zainteresirana stranka“. Splošno sodišče je v točkah od 35 do 38 navedene sodbe kot nedopustno zavrglo tretjo trditev pritožnikov, ki se je v bistvu nanašala na interes I. Abdelmouina za zaščito njegovih moralnih pravic in njegove pravice do svobode združevanja, ker naj ne bi bila dovolj jasna in natančna. V točkah od 39 do 45 iste sodbe je zavrnilo četrto trditev pritožnikov, ki se je nanašala na interes I. Abdelmouina, da ohrani različne pravice, ki jih ima kot *socio* kluba FCB.
- 65 Kot je razvidno iz njunih trditev pred Sodiščem, kot so povzete v točkah od 41 do 48 te sodbe, pa pritožnika tega, da je Splošno sodišče njuno tretjo trditev zavrglo kot nedopustno, ne izpodbijata. V zvezi s tem namreč v pritožbi zgolj navajata dejanske in pravne preudarke, ki se nanašajo na pravice in obveznosti, ki naj bi jih imeli subjekti, kot je združenje PBL, in *socii*, kot je I. Abdelmouine, pri čemer ti vsebinski preudarki po njunem mnenju potrjujejo, da lahko dodelitev domnevne pomoči, kakršna je ta, na katero se nanaša pritožba, ki je predmet spornega sklepa, vpliva na njune interese in položaj. Zato je treba zavrženje te tretje trditve kot nedopustne šteti za dokončno.
- 66 V zvezi z obrazložitvijo izpodbijane sodbe, v kateri se je Splošno sodišče izreklo o utemeljenosti njune prve, druge in četrte trditve, je treba opozoriti, na eni strani, da ni dopustno, kot je razvidno iz točke 28 te sodbe, da pritožnik v okviru pritožbe Sodišče zaprosi za presojo dejstev in dokazov in da izpodbija presojo Splošnega sodišča glede teh dejstev in teh dokazov, razen če se sklicuje na obstoj njihovega izkrivljanja.

- 67 V obravnavani zadevi, kar zadeva prvo trditev pritožnikov, iz tega sledi, da ni dopustno, da ta pritožnika, ki se ne sklicujeta na izkrivljanje dokazov, predloženih v podporo njuni tožbi, izpodbijata presojo Splošnega sodišča iz točk od 29 do 31 izpodbijane sodbe, v skladu s katero z dokazi, navedenimi v teh točkah, ni mogoče dokazati, da je lahko *socio* kluba FCB, kot je I. Abdelmouine, v primeru izgub tega kluba finančno odgovoren in da ima iz tega naslova neposredni premoženjski interes za ohranitev finančnega položaja zadnjenavedenega. Iz istega razloga prav tako ni dopustno, da pritožnika Sodišču predlagata, naj presodi druge dokaze, kot so nekatere določbe statuta FCB, iz katerih je po njunem mnenju razviden obstoj celote drugih neposrednih moralnih, premoženjskih ali gospodarskih interesov, ki naj bi jih imeli *socii* tega kluba.
- 68 Na drugi strani, potem ko je Splošno sodišče ugotovilo in presodilo dejstva ter dokaze, ki so mu bili predloženi, lahko pritožnik v okviru pritožbe izpodbija pravno opredelitev teh dejstev, ki jo je podalo navedeno sodišče, in pravne posledice, ki so bile iz nje izpeljane (sodbi z dne 17. decembra 1998, Baustahlgewebe/Komisija, C-185/95 P, EU:C:1998:608, točka 23, in z dne 27. oktobra 2011, Avstrija/Scheucher-Fleisch in drugi, C-47/10 P, EU:C:2011:698, točka 57).
- 69 V obravnavani zadevi je treba v zvezi z drugo trditvijo pritožnikov navesti, da Splošno sodišče – v nasprotju s tem, kar ta trdita – ni napačno uporabilo prava, ko je v točkah od 32 do 34 izpodbijane sodbe v bistvu razsodilo, da se fizična oseba, kot je I. Abdelmouine, ne more veljavno sklicevati na splošni interes za zaščito športa, kot je nogomet, in njegovih vrednot, da bi dokazala, da je „zainteresirana stranka“.
- 70 Kot izhaja iz jasnega besedila člena 1(h) Uredbe 2015/1589 in ustaljene sodne prakse, na katero je bilo opozorjeno v točkah 58 in 60 te sodbe, je namreč treba to osebo kot „zainteresirano stranko“ v smislu te določbe opredeliti izključno zato, in kolikor lahko dodelitev pomoči vpliva na „njene“ interese, torej njene osebne interese, nasprotno od interesov drugih oseb, še toliko bolj pa od splošnih interesov. Tako je bilo izključno zato, in kolikor je dodelitev določenih pomoči lahko vplivala na kategorične interese ali na splošni interes, ki so ga določene pravne osebe branile kot poslovni cilj, in, posledično zato, in kolikor so se ti kategorični interesi ali ta splošni interes prekrivali z osebnim interesom teh pravnih oseb, sprejeto, da se te lahko sklicujejo na take interese, da bi se jim priznal status „zainteresirane stranke“, kot je razvidno iz sodne prakse Sodišča, ki je navedena v točki 61 te sodbe.
- 71 Kar zadeva, nazadnje, četrto trditev pritožnikov, pa ta pravilno trdita, da je Splošno sodišče v točkah 44 in 45 izpodbijane sodbe napačno razlagalo člen 1(h) Uredbe 2015/1589 in napačno pravno opredelilo dejstva, ker je v bistvu razsodilo, da mora oseba, da bi pokazala, da lahko dodelitev pomoči vpliva na njene interese in da je zato „zainteresirana stranka“, dokazati, da dodelitev te pomoči neposredno vpliva na njene interese, nato pa, ker je štelo, da pritožnika tega dokaza nista predložila, saj sta se zgolj sklicevala na posredne posledice, ki bi jih dodelitev pomoči, na katero se nanaša pritožba, ki jo je vložil I. Abdelmouine, lahko imela na njegove interese.
- 72 Kot izhaja iz sodne prakse Sodišča, na katero je bilo opozorjeno v točki 62 te sodbe, je namreč hkrati nujno in zadostuje, da oseba, ki želi biti opredeljena kot „zainteresirana stranka“, pravno zadostno dokaže, da je dodelitev pomoči, na katero se nanaša njena pritožba, dejansko konkretno vplivala ali bi vsaj lahko konkretno lahko vplivala na njene interese, pri čemer mora dokazati tako ta dejanski ali potencialni vpliv kot tudi vzročno zvezo, ki jo ima z dodelitvijo te pomoči. To pa je

mogoče dokazati zlasti s predložitvijo dokaza o konkretnem vplivu, ki ga navedena pomoč neposredno ali posredno ima ali bi ga lahko imela zaradi niza povezanih dogodkov, ki so se že uresničili ali ki naj bi se uresničili dovolj predvidljivo in zanesljivo.

- 73 Kljub temu te napačne uporabe prava ne morejo povzročiti razveljavitve izpodbijane sodbe, ker je Splošno sodišče v točki 45 te sodbe obenem ugotovilo, da so elementi, na katere se pritožnika sklicujeta v podporo svoji četrti trditvi, poleg tega negotovi in na podlagi njih torej ni mogoče ugotoviti, da bi dodelitev domnevne pomoči, na katero se nanaša pritožba, ki jo je vložil I. Abdelmouine, lahko konkretno vplivala na njegove interese, presoje, pri katerih pravo glede na sodno prakso, navedeno v prejšnji točki te sodbe, ni bilo napačno uporabljeno in ki jih, kot je razvidno iz točk 28 in 66 te sodbe, ni mogoče izpodbijati v okviru pritožbe.
- 74 Zato je treba tretji pritožbeni razlog zavrniti.

Četrty pritožbeni razlog

Trditve strank

- 75 Pritožnika s četrtyim pritožbenim razlogom, ki se nanaša na točke od 48 do 53 izpodbijane sodbe, grajata to, da je Splošno sodišče zavrnilo drugi del njunega tožbenega razloga za razglasitev ničnosti, ki se nanaša na kršitev člena 1(h) Uredbe 2015/1589.
- 76 Splošnemu sodišču v bistvu očitata, da je ta del zavrnilo iz razloga, da naj bi bil brezpredmeten, ker se je nanašal na „akcesorni“ vidik spornega sklepa, posledično pa, da ni vsebinsko preučilo njunih podrobnih trditev, v skladu s katerimi osebe, ki imajo – tako kot I. Abdelmouine – zelo poseben status *socia* poklicnega nogometnega kluba, ki se je odločil za nepridobitni model združenja – tako kot FCB – niso v položaju, ki bi bil primerljiv s položajem delničarja družbe, in se torej po analogiji s takim položajem ne sme šteti, da dodelitev pomoči, kakršna je ta, ki naj bi bila v obravnavani zadevi dodeljena PSG, ne more vplivati na njihove interese.
- 77 Komisija trdi, da je Splošno sodišče pravilno ugotovilo, da je drugi del tožbenega razloga pritožnikov za razglasitev ničnosti brezpredmeten in da zato navedenemu sodišču ni mogoče očitati, da tega dela ni vsebinsko preučilo.

Presoja Sodišča

- 78 Najprej je treba navesti, da že presoja dejstev Splošnega sodišča iz točk 67, 69 in 73 te sodbe ter pravne posledice, ki jih je navedeno sodišče iz tega izpeljalo glede neutemeljenosti prvega dela tožbenega razloga za razglasitev ničnosti pritožnikov, ki se nanaša na kršitev člena 1(h) Uredbe 2015/1589, zadostujejo za utemeljitev izpodbijane sodbe v delu, v katerem je bila z njo njuna tožba zavrnjena kot neutemeljena.
- 79 Ti dejanski in pravni preudarki namreč upravičujejo ugotovitev, da I. Abdelmouina ni mogoče šteti za „zainteresirano stranko“ v smislu člena 1(h) Uredbe 2015/1589, ker pritožnika nista dovolj zanesljivo dokazala, da lahko pomoč, na katero se nanaša njuna pritožba, vpliva na interese, ki jih lahko ima kot *socio* kluba FCB. Poleg tega navedenih preudarkov ni mogoče

izpodbiti z ločenimi in neodvisnimi preudarki, ki sta jih Splošno sodišče, pred njim pa Komisija, navedla glede morebitne podobnosti oziroma neobstoja podobnosti med položajem *socia*, kot je I. Abdelmouine, in položajem delničarja družbe.

- 80 Posledično se četrti pritožbeni razlog nanaša na elemente obrazložitve izpodbijane sodbe, ki so, tudi če je bilo v njih pravo napačno uporabljeno, navedeni zaradi celovitosti, kot je generalna pravobranilka v bistvu navedla v točki 96 sklepnih predlogov.
- 81 Zato je treba ta četrti pritožbeni razlog zavrniti kot brezpredmeten.

Peti pritožbeni razlog

Trditve strank

- 82 Pritožnika s petim pritožbenim razlogom, ki se nanaša na točke od 54 do 57 izpodbijane sodbe, Splošnemu sodišču očitata, da je zavrnilo dokaze, ki sta mu jih predložila na dan obravnave na podlagi člena 85(3) Poslovnika navedenega sodišča, z obrazložitvijo, da so bili ti dokazi, tudi če bi bili dopustni, vsekakor neupoštevni.
- 83 V zvezi s tem ugotavljata, na eni strani, da je upoštevnost teh dokazov izkazana z dejstvom, da so ti bili predmet obsežne izmenjave mnenj na tej obravnavi.
- 84 Na drugi strani, tudi preučitev navedenih dokazov naj bi pokazala, da so bili upoštevní zlasti v zvezi z dopustnostjo in utemeljenostjo tožbe, ki sta jo pritožnika vložila pri Splošnem sodišču. Dokazovali naj bi namreč, da je Komisija, ko je sprejela sporni sklep, vedela, da se je združenje PBL pravočasno pridružilo pritožbi, ki jo je vložil I. Abdelmouine. Poleg tega naj bi dokazovali konkreten vpliv, ki bi ga državna pomoč, zoper katero se je pritožil I. Abdelmouine, lahko imela na pravni, gospodarski, finančni in konkurenčni položaj FCB, ter način, kako bi ta pomoč lahko vplivala na interese I. Abdelmouina in združenja PBL.
- 85 Komisija izpodbija dopustnost in utemeljenost teh trditev.

Presoja Sodišča

- 86 Ugotoviti je treba, da se ta pritožbeni razlog, tako kot prvi del prvega pritožbenega razloga, katerega vsebino sicer delno povzema, nanaša na presojo Splošnega sodišča glede upoštevnosti določenih dokazov, ki sta jih predložila pritožnika.
- 87 Kot takega je treba ta pritožbeni razlog iz podobnih razlogov, kot so navedeni v točkah od 28 do 31 te sodbe, zavreči kot nedopusten.

Šesti pritožbeni razlog

Trditve strank

- 88 Pritožnika v okviru šestega pritožbenega razloga v bistvu na prvem mestu trdita, da je ena od oseb, ki so sodelovale pri pripravi njune tožbe, pred oziroma takoj po razglasitvi te sodbe postala del ekipe člana Splošnega sodišča, ki je opravljal funkcijo sodnika poročevalca v zadevi, v kateri je bila izdana izpodbijana sodba.
- 89 Na drugem mestu trdita, da je treba ta položaj šteti za neizpodbojno navzkrižje interesov, zaradi katerega je bil postopek, ki je potekal pred izdajo navedene sodbe, nezakonit.
- 90 Komisija izpodbija dopustnost in utemeljenost teh trditev.

Presoja Sodišča

- 91 Iz člena 256(1), drugi pododstavek, PDEU, člena 58, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije in člena 168(1)(d) Poslovnika Sodišča izhaja, da je treba v pritožbi jasno navesti grajane elemente sodbe, katere razveljavitev se predlaga, ter pravne trditve, ki ta predlog posebej podpirajo, sicer sta pritožba ali zadevni pritožbeni razlog nedopustna (sodba z dne 3. oktobra 2013, Inuit Tapiriit Kanatami in drugi/Parlament in Svet, C-583/11 P, EU:C:2013:625, točka 46, in sklep z dne 20. julija 2016, Staelen/Evropski varuh človekovih pravic, C-338/15 P, EU:C:2016:599, točka 15).
- 92 Pritožbeni razlog, katerega vsebina ni dovolj jasna in natančna, da bi Sodišče lahko opravilo nadzor, ne izpolnjuje teh zahtev in ga je torej treba razglasiti za nedopustnega, zlasti ker bistveni elementi, na katerih ta pritožbeni razlog temelji, iz pritožbe niso dovolj jasno in natančno razvidni (glej v tem smislu sodbo z dne 10. julija 2014, Telefónica in Telefónica de España/Komisija, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, točka 30, in sklep z dne 20. julija 2016, Staelen/Evropski varuh človekovih pravic, C-338/15 P, EU:C:2016:599, točka 16).
- 93 V obravnavani zadevi pa pritožbeni razlog očitno ne izpolnjuje navedenih zahtev.
- 94 Kar zadeva bistvena dejstva, na katerih temelji ta pritožbeni razlog, se namreč s pritožbo zgolj nejasno in brez podprtosti s kakršnim koli dokazom zatrjuje, da „je očitno, da je ena od oseb, ki so sodelovale pri pripravi tožbe, pred oziroma takoj po“ razglasitvi izpodbijane sodbe „postala del ekipe [člana Splošnega sodišča, ki je opravljal funkcijo sodnika poročevalca v zadevi].
- 95 S tem v pritožbi ni natančneje določena, še manj pa dokazana, niti identiteta zadevne osebe niti kako in v kolikšni meri naj bi ta oseba sodelovala pri pripravi tožbe, kar so informacije, za katere pa je mogoče razumno šteti, da jih ima na voljo odvetnik, ki je vložil in torej *a priori* pripravil to tožbo in ki zdaj zastopa pritožnika pred Sodiščem. Tudi trditev, da je ta oseba „pred oziroma takoj po“ razglasitvi izpodbijane sodbe postala del ekipe sodnika poročevalca, je zelo nenatančna.
- 96 Ker v teh okoliščinah ni nobenih informacij, na podlagi katerih bi bilo mogoče jasno in natančno razumeti zatrjevano dejansko stanje, in nobenega dokaza, na podlagi katerega bi bilo mogoče ugotoviti resničnost tega dejanskega stanja, pritožnika Sodišču ne omogočata, da opravi kakršen koli nadzor v zvezi s tem, še manj pa, da se izreče o morebitnih pravnih posledicah, ki jih je treba izpeljati iz tega, medtem ko bi njune trditve – če bi bile dokazane – potrdile obstoj dejanskega položaja, ki odpira določena in resna pravna vprašanja.

97 Zato je treba šesti pritožbeni razlog zavreči kot nedopusten.

Stroški

- 98 V skladu s členom 138(1) Poslovnika Sodišča, ki se v pritožbenem postopku uporablja na podlagi člena 184(1) tega poslovnika, se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki.
- 99 Pritožnika v obravnavani zadevi nista uspela, zato se jima v skladu s predlogom Komisije naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je Sodišče (drugi senat) razsodilo:

1. Pritožba se zavrne.

2. Družbi Peña Barça Lyon: Plus que des supporters (PBL) in Issamu Abdelmouinu se naloži plačilo stroškov.

Podpisi